

Ο Bonnat πρό της προσωπογραφίας του Fallières

↔ ΣΚΟΤΑΔΙΑ ΦΩΤΕΙΝΑ ↔

Εἰς τὸν πολυσέβαστον
πατέρα κ. Σ. Σ.

ΕΙΔΕΣ καὶ φοιειμένες, 'ετὴν ἀργὴ μιὰ-μιά, ὀλόχληρες δεσμίδες ἐπειτα, αἱ φθινοπωριναὶ ἀκτῖνες ὥρμησαν μὲς ἀπὸ τοῦ φεγγίτου' τὸ θαυμὸν γυνλὶ καὶ τὶς πυκνὲς ἀράχνες νὰ φωτίσουν ἔνα ἑτοιμόρροπον δωμάτιον, ποὺ ἔχηροις-μευεν ώς φυλακή.

Πρὸ δὲ τῶν μόλις 'ξέφυγαν ἀπὸ τὰ πυτρικά των χάδια καὶ' ἐσκορπίσθηκαν στὴν Πλάσι νὰ 'ξυπνήσουν τὴν ζωὴν, ἀφοῦ γινήσουν τὶς θεές τοῦ πένθους, ποὺ πλαγῶνται ώς τὴν γαραυγήν, μὲ σκῆπτρον τὸ βαθὺ σκοτάδι : τὶς Σκιές.'

Η πάλη πάντα ἀνισόρροπη.

Τὰ γηρατὶ λὶ κι' ή νειδότη δὲν μετριοῦνται.

'Αμιλητεῖς λοιπὸν καὶ σοδαρές ἀφίνουν νικημένες οἱ Σκιές τὴν θέσιν τους μ' ἀξιοπρέπεια κι' ἀπομακρύνονται. Σύρουν μὲ τὸ ἀργό των βῆμα τὶς πολύπτυχες ἐσθῆτές των κ' ἔξαφανίζονται ἀθέρυβα μέσα στὰ δάση.

Τὰ πυκνόσφυλλα πλατάνια τὶς φιλοξενοῦν μὲ εὐχαρίστησιν. Τὸ φῶς θαυμάνει καὶ κουράζει· δὲν τὸ ἀνεχθμέοι. Μὰ ή συιά παντοῦ εὐπρόσδεκτος χωρεῖ.

Καὶ οἱ ἀκτῖνες, τρελλαμένες ἀπ' τὴν γίνην, τρέχουν, ποιὰ νὰ πρωτοπάρῃ θέσιν καὶ εἰσθύουν ἀδιακριτά παγκού.

* *

"Ετοι ἐφώτισαν καὶ τὸ κελλί, τὸ σκοτεινὸν καὶ μουχλυσμένο, τοῦ ἀρρώστου αἰχμαλώτου. Τὸ ἀνεκάλυψκαν τώρα πρώτην φορά, στὶς ὑστερνὲς τοῦ φθινοπώρου ήμέρες, καὶ τὸ ἐγέμισκαν μὲ τὰ παιγνίδια των.

'Εκείνος κοίτεται σὲ μιὰ γωνιά, παρκιτημένος μῆνες ἀτελείωτες στὴν ξενήτεια χωρίς ἐλπίδα. Ιέρωνται τ' ὧχρὸν κεφάλι εἰς τὰ στήθη του· θαρρεῖς πᾶς ξεψυγά... Ολίγες ωρες τ' ἀπομένουνε ἀκόμα...

Αἰχμαλώτος σ' ἔνα Βουλγαροχρήσι καὶ ἐτοιμοθάνατος ἀπ' τὶς ἀπειρούστες πληγές, ποὺ ἐσάπισαν τὸ σῶμά του, βογγάρ καὶ παραδέρνει: ἐρημος, κατάμονος. Τί τους γυρεύει τάχα τους συντρόφους τῆς γαρᾶς ἐκεῖνος, ποὺ κηδεύει μὲς στὰ στήθη του τῆς ίδιας του ζωῆς τὸ φάσμα;..